



Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 :מקרא-key

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כב.
ורבי מאיר:												⚡	כב.
אותו אתה משליך לכלב, ואי אתה משליך לכלב חולין שנשחטו בעזרה.	[רבי מאיר]											⚡	כב.
ואידך:												⚡	כב.
חולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא היא.	[רבי יהודה]											⚡	כב.
והרי גיד הנשה, דרחמנא אמר (בראשית לב) על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה	מתיב רבי יצחק נפחא:											⚡	כב.
שולח אדם ירך לנכרי, וגיד הנשה בחוכו, מפני שמקומו ניכר	ותנן:											⚡	כב.
כשהותרה נבילה - היא וחלבה וגידה הותרה.	קסבר רבי אבהו:											⚡	כב.
הניחא למאן דאמר יש בגידין בנותן טעם, אלא למאן דאמר אין בגידין בנותן טעם, - מאי איכא למימר?												⚡	כב.
מאן שמעת ליה דאמר אין בגידין בנותן טעם - רבי שמעון												⚡	כב.
האוכל מגיד הנשה של בהמה טמאה, רבי יהודה מחייב שתיים	דתניא: [רבי יהודה]											⚡	כב.
פותר.	רבי שמעון:											⚡	כב.
רבי שמעון הכי נמי דאסר בהנאה.												⚡	כב.
גיד הנשה מותר בהנאה, דברי רבי יהודה	דתניא: [רבי יהודה]											⚡	כב.
אוסר.	רבי שמעון:											⚡	כב.
והרי דם, דרחמנא אמר (ויקרא זז) כל נפש מכם לא תאכל דם												⚡	כב.
אלו ואלו מתערבין באמה ויוצאין לנחל קדרון, ונמכרין לגננין לזבל, ומועלין בן	ותנן:											⚡	כב.
שאני דם דאיתקש למים, דכתיב (דברים יב) לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים, מה מים מותרין - אף דם מותר.												⚡	כב.
ואימא כמים המתנסכים על גבי המזבח												⚡	כב.
כמים - רוב מים.	רבי אבהו:											⚡	כב.
מידי רוב מים כתיב?												⚡	כב.
כמים הנשפכין ולא כמים הניסכין.	אלא אמר רב אשי:											⚡	כב.
ואימא כמים הנשפכין לפני עבודה זרה												⚡	כב.
התם נמי ניסוך איקרי, דכתיב (דברים לב) ישתו יין נסיכם.												⚡	כב.
ולחוקה למאי הלכתא איתקש דם למים?												⚡	כב.
לכדברי חייא בר אבא.												⚡	כב.
מנין לדם קדשים שאינו מכשיר - שנאמר (דברים יב) לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים, דם שנשפך כמים - מכשיר, שאינו נשפך כמים - אינו מכשיר.	דאמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											⚡	כב.
והרי אבר מן החי, דכתיב (דברים יב) לא תאכל הנפש עם הבשר												⚡	כב.
מנין שלא יושט אדם כוס יין לנזיר, ואבר מן החי לבני נח - תלמוד לומר (ויקרא יט) ולפני עור לא תתן מכשל.	ותניא, רבי נתן:											⚡	כב.
הא לכלבים - שר?												⚡	כב.



statement-מימרא ■ **challenge-קושיא** ♪ **question-שאלה** ^ **answer-תירוץ** ! **proof-ראיה** ■
disputants-חולקים ♦ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review** ◊ **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** < **מעשה-story** O

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	כ	י	ז	ו	ח	ט	י	כ	א
שאני אבר מן החי, דאיתקש לדם. דכתיב (דברים יב) - רק חזק לבלתי אכל הדם כי הדם הוא הנפש.								!		כב:
ולחזקיה, למאי הלכתא איתקש אבר מן החי לדם?							ז			כב:
אמר לך: דם הוא דאיתקש לאבר מן החי, מה אבר מן החי - אסור, אף דם מן החי אסור. ואי זה - זה דם הקזח, שהנפש יוצאה בו.	[חזקיה]							!		כב:
והרי שור הנסקל, דרחמנא אמר (שמות כא) לא יאכל את בשרו.							ז			כב:
ממשמע שנאמר (שמות כא) סקול יסקל השור איני יודע שהיא נבלה, ונבלה אסורה באכילה? ומה תלמוד לומר לא יאכל, מגיד לך הכתוב, שאם שחטו לאחר שנגמר (את) דינו - אסור. אין לי אלא באכילה, בהנאה מניין? תלמוד לומר (שמות כא) ובעל השור נקי.	ותניא:								■	כב:
מאי משמע?								^	ז	כב:
כאדם שאומר לחבירו יצא פלוני נקי מנכסיו ואין לו בהם הנאה של כלום.	שמעון בן זומא:							!	ז	כב:
טעמא - דכתב ובעל השור נקי. דאי מלא יאכל - איסור אכילה משמע, איסור הנאה - לא משמע לעולם לא יאכל - איסור אכילה ואיסור הנאה משמע. ובעל השור נקי - להנאת עורו הוא דאתא. ואיצטריך, סלקא דעתך אמינא: לא יאכל את בשרו כתיב, בשרו - אין, עורו - לא, קא משמע לן.									!	כב:
ולהנך תנאי דמפקי ליה להאי קרא לדרשה אחרינא, לחצי כופר ולדמי וולדות, הנאת עורו מנא להו?									ז	כב:
נפקא להו מאת בשרו - את הטפל לבשרו.								!		כב:
ואיך:									ז	כב:
את לא דריש.								!		כב:
היה דורש כל אתים שבתורה, כיון שהגיע (דברים י) לאת ה' אלהיך תירא - פירש. אמרו לו תלמידיו: רבי, כל אתים שדרשת מה תהא עליהן? - אמר להם: כשם שקבלתי שכר על הדרישה, כך אני מקבל שכר על הפרישה. עד שבא רבי עקיבא ודרש: את ה' אלהיך תירא - לרבות תלמידי חכמים.	כדתניא: שמעון העמסוני, ואמרי לה נחמיה העמסוני:							!	■	כב:
והרי ערלה, דרחמנא אמר (ויקרא יט) ערלים לא יאכל.									ז	כב:
ערלים לא יאכל - אין לי אלא איסור אכילה, מנין שלא יהנה ממנו, שלא יצבע בו, ולא ידליק בו את הנר? תלמוד לומר וערלתם ערלתו. ערלים לא יאכל - לרבות את כולם.	ותניא:									כב:
טעמא - דכתב רחמנא וערלתם ערלתו ערלים, הא לאו הכי - הוה אמינא איסור אכילה - משמע, איסור הנאה - לא משמע.									ז	כב:
לעולם לא יאכל משמע בין איסור אכילה בין איסור הנאה, ושאני התם דכתיב לכם. ואיצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל וכתב לכם - שלכם יהא, קמשמע לן.									!	כב:
ואלא השתא דכתיבי הך קרא, לכם למה לי?									ז	כב:
לכם - לרבות את הנוטע לרבים.	לכדתניא: [ת"ק]							!	■	כב:
להוציא את הנוטע לרבים.	רבי יהודה:							!	■	כב.
מאי טעמא דתנא קמא									ז	כב.
דכתיב ונטעתם - ליחיד משמע לרבים לא משמע, כתב רחמנא לכם - להביא את הנוטע לרבים.	[ת"ק]							!		כב.
ורבי יהודה									ז	כב.
ונטעתם משמע בין לרבים בין ליחיד, ולכם - בין יחיד בין רבים משמע, הוי רבוי אחר רבוי, ואין רבוי אחר רבוי אלא למעט.	[רבי יהודה]							!		כב.
והרי תרומה, דרחמנא אמר (ויקרא כב) וכל זר לא יאכל קדש									ז	כב.
מערבין לנוזר ביין ולישראל בתרומה	ותנן:									כב.
שאני התם, דאמר קרא (במדבר יח) תרומתכם - שלכם תהא.	רב פפא:								!	כב.



Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואידך:									ז			כג.	
תרומתכם דכל ישראל קאמר.									!			כג.	
והרי נזיר, דרחמנא אמר (במדבר ו) מחרצנים ועד זג לא יאכל											ז	כג.	
מערבין לנזיר ביין	ותנן:										ז	כג.	
שאני התם דאמר קרא נזרו - שלו יהא.	מר זוטרא:										!	כג.	
(במדבר ו) קדש יהיה גדל פרע שער ראשו - גידולו קדוש, ואין דבר אחר קדוש.	רב אשי:										!	כג.	
מידי ואין דבר אחר כתיב?											ז	כג.	
אלא, מחוורתא כדמר זוטרא.											■	כג.	
והרי חדש, דרחמנא אמר (ויקרא כג) לחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד עצם היום הזה												ז	כג.
קוצר לשחת ומאכיל לבהמה	ותנן:										■	ז	כג.
שאני התם דאמר קרא קצירכם - קצירכם שלכם יהא.	רב שמעיה:										!	ז	כג.
ואידך:											ז	כג.	
קצירכם דכל ישראל משמע.											!	כג.	
והרי שרצים, דרחמנא אמר (ויקרא יא) שקץ הוא לא יאכל												ז	כג.
ציידי חיה ועופות ודגים, שנודמנו להם מינין טמאין - מותרין למוכרן לנכרים	ותנן:										■	ז	כג.
שאני התם, דאמר קרא לכם - שלכם יהא.											!	ז	כג.
אי הכי, אפילו לכתחלה נמי											ז	כג.	
שאני הכא, דאמר קרא יהיו - בהוייתן יהו.											!	כג.	
ולחזקיה, למא לי למיכתב לא יאכל ומייתי לכם למישרייה? לא לכתוב רחמנא לא יאכל ולא בעי לכם											ז	כג.	
טעמא דידי נמי מהכא.	אמר לך חזקיה:										!	ז	כג.
והרי חמץ, דרחמנא אמר לא יאכל חמץ												ז	כג.
תמה על עצמך, היאך חמץ אסור בהנאה כל שבעה?	ותניא, רבי יוסי הגלילי:										■	ז	כג.
שאני התם, דאמר קרא (ויקרא יג) ולא יראה לך שאר - שלך יהא.											!	ז	כג.
ורבנן:											ז	כג.	
שלך אי אתה רואה, אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה.											!	כג.	
ואידך:											ז	כג.	
תרי לך כתיבי.											!	כג.	
ואידך:											ז	כג.	
חד בנכרי שכיבשתו וחד בנכרי שלא כיבשתו.											!	כג.	



Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 :מקרא-key

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כג
ואידך:		⚡											כג.
תלתא לך כתיבי.		!											כג.
ואידך:		⚡											כג.
חד בשאור וחד בחמץ, וצריכי.		!											כג.
לימא כתנאי:					⚡								כג.
(ויקרא ד) יעשה לכל מלאכה, מה תלמוד לומר לכל מלאכה? שיכול למלאכת גבוה יהא מותר, למלאכת הדיוט יהא אסור - תלמוד לומר לכל מלאכה, דברי רבי יוסי הגלילי.	[רבי יוסי הגלילי]		◆	■	⚡								כג.
שיכול למלאכת הדיוט יהא טהור, למלאכת גבוה יהא טמא - תלמוד לומר לכל מלאכה.	רבי עקיבא:		◆	■	⚡								כג.
ורבי יוסי הגלילי:					⚡								כג.
לטומאה ולטהרה לא איצטריך קרא, כי איצטריך קרא - לאיסור ולהיתר.	[רבי יוסי הגלילי]				!								כג.
ורבי עקיבא:					⚡								כג.
איסור והיתר לא צריך קרא, כי איצטריך קרא - לטומאה ולטהרה.	[רבי עקיבא]				!								כג.
מאי לאו בהא קמפלגי										⚡			כג.
לא תאכלו משמע בין איסור אכילה בין איסור הנאה, וכי אתא קרא - למישרייה לנבילה בהנאה הוא דאתא.	דרבי יוסי הגלילי סבר:		◆	■	⚡								כג.
איסור אכילה - משמע, איסור הנאה לא משמע. וכי אתא קרא - לטומאה וטהרה	ורבי עקיבא סבר:		◆	■									כג.
לא, דכולי עלמא לא תאכלו - משמע בין איסור אכילה בין איסור הנאה. והכא בהא קמפלגי					!								כג.
רבי יוסי הגלילי סבר: כשהותרה נבילה - היא הותרה, חלבה וגידה - לא הותרו. וכי איצטריך קרא - להיתר הנאה הוא דאתא.	דרבי יוסי הגלילי סבר:		◆	■	!								כג.
כשהותרה נבילה - חלבה וגידה נמי הותרו, וכי איצטריך קרא - לטומאה וטהרה.	ורבי עקיבא סבר:		◆	■	!								כג.
ורבי יוסי הגלילי, אשכחן חלב דשרייה רחמנא בהנאה, אלא גיד נימא דאסור					⚡								כג.
איבעית אימא: הכי נמי דאסור					!								כג.
איבעית אימא: מיתיה לה בקל וחומר: ומה חלב שענוש כרת - מותר בהנאה, גיד שאינו ענוש כרת - לא כל שכן?					!								כג.
ורבי שמעון דאסר					⚡								כג.
איכא למיפרך: מה לחלב שכן הותר מכללו אצל חיה, תאמר בגיד שלא הותר מכללו אצל חיה.	[רבי שמעון]				!								כג.
ואידך:					⚡								כג.
בבהמה קאמרינן, בבהמה מיתה לא אישתרי.					!								כג.
מכדי אותבינהו כל הני קראי ושנינהו, חזקיה ורבי אבהו במאי פליגי?										⚡			כג.
בחמץ בפסח ואליבא דרבנן, בשור הנסקל ואליבא דרבנן הכל. חזקיה נפיק ליה מלא יאכל, ורבי אבהו נפיק ליה מנבילה.										!			כג.
מכדי, בין למר ובין למר אסורין בהנאה - מאי בינייהו?										⚡			כג.
איכא בינייהו: חולין שנשחטו בעורה.										!			כג.
לא יאכל - למעוטי הני, אותו - למעוטי חולין שנשחטו בעורה.	חזקיה סבר:		◆	■	!								כג.



מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
---	--

פסחים-כל שעה		Talmud Navigator										
מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
איתו - למעוטי הנני, חולין שנשחטו בעזרה - לאו דאורייתא נינהו.	רבי אבהו סבר:											כג
מנין לכל איסורין שבתורה דכי היכי דאסורין באכילה הכי נמי אסורין בהנאה, ומאי ניהו - חמץ בפסח ושור הנסקל.	יטיב ההוא מרבנן קמיה דרבי שמואל בר נחמני, ויטיב וקאמר משמיה דרבי יהושע בן לוי:											כג
מנין? תיפוק ליה מלא יאכל												כג
לא יאכל - איסור אכילה משמע ליה, איסור הנאה - לא משמע ליה.												כג
תיפוק ליה מנבילה												כג
סבר לה כרבי יהודה	[ההוא מדרבנן]											כג
דברים ככתבן.	דאמר: [רבי יהודה]											כג
אי סבר לה כרבי יהודה - תיפוק ליה מהיכא דנפקא ליה לרבי יהודה (שמות כב) מלכלב תשלכון אתן												כג
חולין שנשחטו בעזרה דאורייתא	קסבר: [רבי יהושע בן לוי]											כג
מנין, דכתיב (ויקרא ו) כל חטאת אשר יובא מדמה וגו'. שאין תלמוד לומר באש תשרף ומה תלמוד לומר באש תשרף? אם אינו ענין לגופו, דכתיב (ויקרא י) והנה שרף - תנהו ענין לכל איסורין שבתורה. ואם אינו ענין לאכילה - תנהו ענין לאיסור הנאה.	[ההוא מדרבנן משמיה דרבי יהושע בן לוי]											כג
אי מה כאן בשריפה - אף כל איסורין שבתורה בשריפה												כד
אמר קרא (ויקרא ו) בקדש באש תשרף, בקדש - בשריפה, ואין כל איסורין שבתורה בשריפה.												כד
והאי בקדש באש תשרף להכי הוא דאתא? האי מיבעי ליה לכדברי שמעון	[רבי שמואל בר נחמני]											כד
בקדש באש תשרף - לימד על חטאת ששורפין אותה בקדש, ואין לי אלא זו בלבד, פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים מנין? תלמוד לומר: בקדש באש תשרף.	דתניא, רבי שמעון:											כד
רבי יונתן רבך מהאי קרא קאמר לה (שמות כט) ואם יותר מבשר המלאים ומן הלחם עד הבקר וגו' שאין תלמוד לומר לא יאכל, ומה תלמוד לומר לא יאכל - אם אינו ענין לגופיה, דהא כתיב (שמות כט) ושרפת את הנותר באש - תנהו ענין לשאר איסורין שבתורה. ואם אינו ענין לאכילה - תנהו ענין לאיסור הנאה.	אמר ליה: [ההוא מרבנן]											כד
אי מה כאן בשריפה, אף כל איסורין שבתורה בשריפה												כד
אמר קרא ושרפת את הנותר - נותר בשריפה, ואין כל איסורין שבתורה בשריפה.												כד
והאי לא יאכל להכי הוא דאתא? האי מיבעי ליה לכדברי אלעזר												כד
לא יאכל כי קדש הוא - כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו	דאמר רבי אלעזר:											כד
לעולם מקרא קמא, ואיפוך. דליכתוב באש תשרף ולא בעי לא תאכל, מה תלמוד לומר לא תאכל? אם אינו ענין לגופו, דנפקא ליה מדרבי אלעזר - תנהו ענין לכל איסורין שבתורה. ואם אינו ענין לאכילה - תנהו ענין לאיסור הנאה.	אביי:											כד
אי מה כאן בשריפה, אף כל איסורין שבתורה בשריפה												כד
אמר קרא הנותר - הנותר בשריפה, ואין כל איסורין שבתורה בשריפה.												כד
ואימא ליחודי ליה לאו לגופיה הוא דאתא? דאי מדרבי אלעזר - אין לוקין על לאו שבכללות	רב פפא לאביי:											כד
מהכא (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף, שאין תלמוד לומר לא יאכל, מה תלמוד לומר לא יאכל? אם אינו ענין לגופו, דהא נפקא ליה מקל וחומר ממעשר הקל: ומה מעשר הקל אמרה תורה (דברים כו) לא בערתי ממנו בטמא בשר קדש חמור לא כל שכן?	אלא אמר רב פפא:											כד
וכי תימא: אין מזהירין מן הדין												כד
הקישא הוא, דכתיב (דברים יב) לא תוכל לאכל בשעריך מעשר דגנך תירשך ויצהרך ובכרת בקרך וגו'. מה תלמוד לומר לא יאכל? אם אינו ענין לגופו - תנהו ענין לכל איסורין שבתורה, ואם אינו ענין לאכילה - תנהו ענין להנאה.	[רב פפא]											כד



Talmud Navigator

<p> disputants- חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת < story- מעשה O key-מקרא: </p>		<p> statement- מימרא ■ challenge- קושיא † question- שאלה ^ answer- תירוץ ! proof- ראיה ■ </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
פסחים- כל שעה	מימרא	מאן דאמר															
אי מה כאן בשריפה, אף כל איסורין שבתורה בשריפה											ז	■		כד.			
אמר קרא הנותר - הנותר בשריפה ואין כל איסורין שבתורה בשריפה											!	■		כד.			
ואימא לעבור עליו בשני לאוין?		רבינא לרב אשי:									ז	◊		כד.			
לאו מי אמר אביי: אכל פוטיתא - לוקה ארבע, נמלה - לוקה חמש, צירעה - לוקה שש		[אביי]									■	ז	◊	כד.			
כל היכא דאיכא למדרש - דרשינן, ולא מוקמינן בלאוי יתירי.		אמר ליה: [רב אשי]									!	◊		כד:			
(ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל, דרישיה למה לי											ז	◊		כד:			
לרבות עצים ולבונה.											!	◊		כד:			
והבשר כל טהור יאכל בשר, דסיפיה למה לי											ז	◊		כד:			
לרבות אימורין.											!	◊		כד:			
אימורין מהתם נפקא											ז			כד:			
(ויקרא ז) והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' - לרבות את האימורין		דתניא:									■	ז	◊	כד:			
התם טומאת הגוף - בכרת, הכא טומאת בשר - בלאו.											!			כד:			
כל איסורין שבתורה אין לוקין עליהן אלא דרך אכילתן.		רבי אבהו אמר רבי יוחנן:											■	◊	כד:		
למעוטי מאי?													^		כד:		
למעוטי שאם אכל חלב חי, שפטור.		רב שימי בר אשי:											!	◊	כד:		
כל איסורין שבתורה אין לוקין עליהן אלא דרך הנאתן.		איכא דאמרי רבי אבהו אמר רבי יוחנן:												■	◊	כד:	
למעוטי מאי?														^		כד:	
למעוטי שאם הניח חלב של שור הנסקל על גבי מכתו, שהוא פטור.		רב שימי בר אשי:												!	◊	כד:	
וכל שכן אוכל חלב חי שהוא פטור.														!	◊	כד:	
הניח חלב של שור הנסקל על גבי מכתו - פטור, לפי שכל איסורין שבתורה אין לוקין עליהם אלא דרך הנאתן.		איתמר נמי, רב אחא בר עויה אמר רב אסי אמר רבי יוחנן:												■		כד:	
אין סופגין את הארבעים משום ערלה, אלא על היוצא מן הזיתים ומן הענבים בלבד.		רבי זירא: אף אנן נמי תנינא:												■		כד:	
ואילו מתותים תאנים ורמונים - לא. מאי טעמא - לאו משום דלא קאכיל להו דרך הנאתן?														■		כד:	
בשלמא אי אשמעינן פרי גופא דלא קאכיל ליה דרך הנאתו - שפיר. אלא הכא - משום דזיעה בעלמא הוא.		אמר ליה אביי:												ז		כד:	
הכל מודים בכלאי הכרם שלוקין עליהן אפילו שלא כדרך הנאתן. מאי טעמא - משום דלא כתיב בהו אכילה.		אביי:												■	◊	כד:	
מנין לבשר בחלב שהוא אסור - נאמר כאן (דברים יד) כי עם קדוש אתה ונאמר להלן (שמות כב) ואנשי קדש תהיון לי מה להלן אסור - אף כאן אסור. ואין לי אלא באכילה, בהנאה מנין? אמרת קל וחומר: ומה ערלה שלא נעבדה בה עבירה - אסורה בהנאה, בשר בחלב שנעבדה בו עבירה - אינו דין שיהא אסור		מיתיבי, איסי בן יהודה:												■	ז	◊	כד:
מה לערלה שכן לא היתה לה שעת הכושר, - תאמר בבשר בחלב שהיתה לו שעת הכושר														ז	ז	כה.	
חמץ בפסח יוכיח, שהיה לו שעת הכושר ואסור בהנאה.														!	ז	כה.	
מה לחמץ בפסח - שכן ענוש כרת, תאמר בבשר בחלב שאינו ענוש כרת														ז	ז	כה.	



Talmud Navigator

statement-מימרא- ❖
 challenge-קושיא- ⚡
 question-שאלה- ^
 answer-תירוץ- !
 proof-ראיה- ■

disputants-חולקים- ❖
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
 מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment
 story-מעשה- O

מקרא-key:

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כלאי הכרם יוכיחו, שאין ענוש כרת - ואסור בהנאה.					⚡							❖
ואם איתא, ניפרוך: מה לכלאי הכרם - שכן לוקין עליהן אפילו שלא כדרך הנאתן.					⚡							❖
תאמר במאי? תאמר בבשר - בחלב שאין לוקין עליו אלא דרך הנאתו - אטו בבשר בחלב אכילה כתיבה ביה?	ואביי:				!							❖
להכי קא גמר מנבילה, מה נבילה דרך הנאתה - אף בשר בחלב דרך הנאתו.	ואידך דקא מוטיב לה סבר:				⚡							❖
להכי לא כתב אכילה בגופו - לומר שלוקין עליו אפילו שלא כדרך הנאתו.	ואביי:				!							❖
ולפרוך מה לכלאי הכרם - שכן לא היתה לו שעת הכושר					⚡							❖
וזאת אומרת: כלאי הכרם עיקרן נאסרין, הואיל והיתה להן שעת הכושר קודם השרשה.	רבי אדא בר אהבה:				■							❖
המעביר עציץ נקוב בכרם, אם הוסיף מאתים - אסור.	מתיב רב שמעיה:				⚡							❖
הוסיף - אין, לא הוסיף - לא					⚡							❖
תרי קראי כתיבי, כתיב (דברים כב) הזרע וכתיב המלאה הא כיצד? זרוע מעיקרו - בהשרשה, זרוע ובא, הוסיף - אין, לא הוסיף - לא.	רבא:				!							❖
בכל מתרפאין, חוץ מעצי אשריה.	רבי יעקב אמר רבי יוחנן:											■
היכי דמי? אי נימא דאיכא סכנה אפילו עצי אשריה נמי? ואי דליכא סכנה - אפילו כל איסורין שבתורה נמי לא												⚡
לעולם דאיכא סכנה, ואפילו הכי - עצי אשריה לא.												!
אם נאמו (דברים יז) בכל נפשך למה נאמו בכל מאון, ואם נאמו בכל נפשך למה נאמו בכל נפשך: אלא לומר לך: אם יש אדם שגופו חביב עליו מממונו - לכך נאמר בכל נפשך, ויש אדם שממונו חביב עליו	דתניא, רבי אליעזר:				!							❖
בכל מתרפאין, חוץ מעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים.	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:											■
עבודה זרה - הא דאמרן.												■
גילוי עריות ושפיכות דמים												■
(דברים כב) כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו נפש כן הדבר הזה וכי מה ענין רוצח אצל נערה המאורסה? הרי זה בא ללמד ונמצא למד, מקיש רוצח לנערה המאורסה. מה נערה המאורסה ניתן להצילה בנפשו - אף רוצח ניתן להצילו בנפשו. ונערה המאורסה מרוצח, מה רוצח - יהרג ואל יעבור, אף נערה המאורסה - תהרג ואל תעבור.	דתניא, רבי:											■
ושפיכות דמים גופיה מנלן?					⚡							❖
סברא הוא כי ההוא דאתא לקמיה דרבא, אמר ליה: מרי דוראי אמר לי זיל קטליה לפלניא, ואי לא - קטלינא לך.					!							❖
ליקטלוך ולא תיקטול. מאי חזית דדמא דידך סומק טפי? דילמא דמא דההוא גברא סומק טפי?	אמר ליה: [רבא]				!							❖
מר בר רב אשי אשכחיה לרבינא דשייף לה לברתיה בגוהרקי דערלה												○
אימור דאמור רבנן בשעת הסכנה, שלא בשעת הסכנה מי אמור?	אמר ליה: [מר בר רב אשר]				⚡							❖
האי אישתא צמירתא נמי כשעת הסכנה דמיא.	אמר ליה: [רבינא]				!							❖
מידי דרך הנאה קא עבידנא?	איכא דאמרי, אמר ליה: [רבינא]				!							❖
הנאה הבאה לו לאדם בעל כרחו. אביי אמר: מותרת	איתמר: [אביי]											❖
אסורה.	רבא:											❖
אפשר וקא מיכוין, לא אפשר וקמיכוין - כולי עלמא לא פליגי דאסור.												■



♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא אפשר ולא מיכוין - כולי עלמא לא פליגי דשרי.												כה:
כי פליגי - דאפשר ולא מיכוין.												כה:
ואליבא דרבי יהודה												כה:
דבר שאין מתכוין - אסור	דאמר: [רבי יהודה]											כה:
כולי עלמא לא פליגי דאסור.												כה:
כי פליגי - אליבא דרבי שמעון												כה:
דבר שאין מתכוין מותר.	דאמר: [רבי שמעון]											כה:
כרבי שמעון	אבוי:											כה:
עד כאן לא קא אמר רבי שמעון - אלא היכא דלא אפשר, אבל היכא דאפשר - לא.	רבא:											כה:
אפשר ולא מיכוין - היינו פלוגתייהו דרבי יהודה ורבי שמעון.	איכא דאמרי:											כה:
לא אפשר ולא קא מיכוין - כולי עלמא לא פליגי דשרי												כה:
כי פליגי - דלא אפשר וקא מיכוין.												כה:
ואליבא דרבי שמעון דאזיל בתר כוונה - כולי עלמא לא פליגי דאסור.												כה:
כי פליגי - אליבא דרבי יהודה												כה:
לא שנא מתכוין ולא שנא שאין מתכוין - אפשר אסור.	דאמר: [רבי יהודה]											כה:
כרבי יהודה	אבוי:											כה:
עד כאן לא קאמר רבי יהודה שאין מתכוין כמתכוין - אלא להומרא, אבל מתכוין כשאין מתכוין לקולא - לא.	רבא:											כז:
מנא אמינא לה	אבוי:											כו:
אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שהיה יושב בצילו של היכל ודורש כל היום כולו.	דתניא:											כו:
והא הכא, דלא אפשר ומיכוין - ושרי.												כו:
שאני היכל דלתוכו עשוי.	רבא:											כו:
מנא אמינא לה	רבא:											כו:
לולין היו פתוחין בעליית בית קדשי הקדשים, שבהן משלשלין את האומנים בתיבות, כדי שלא יזונו עיניהם מבית קדשי הקדשים.	דתנן:											כו:
והא הכא, דלא אפשר וקא מיכוין - ואסור.												כו:
ותסברא?												כו:
קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה	והאמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא:											כו:
אלא: מעלה עשו בבית קדשי הקדשים.												כו:
מנא אמינא לה	איכא דאמרי -רבא:											כו:



disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **answer-תירוץ!** ^ **challenge-קושיא** §
proof-ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מימרא		
קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה.	דנניא, אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא:	◊
מעילה הוא דליכא, הא איסורא - איכא.		■
מאי לאו - לאותן העומדין בפנים, דלא אפשר וקא מיכוין, ואסור.		◊
לא, לאותן העומדין בחוץ.		◊
קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה.	גופא, אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא:	◊
וריא אין בו משום מעילה?		◊
המפטם את הקטורת להתלמד בה או למוסרה לציבור - פטור, להריח בה - חייב. והמריח בה - פטור, אלא שמעל.	והא תניא:	◊
קול ומראה - אין בהן משום מעילה, לפי שאין בהן ממש. וריח, לאחר שתעלה תמרותו - אין בו משום מעילה, הואיל ונעשית מצותו.	אלא אמר רב פפא:	◊
למימרא דכל היכא דנעשית מצותו אין בו משום מעילה?		◊
והרי תרומת הדשן, דנעשית מצותה ויש בה משום מעילה, דכתיב (ויקרא ו) ושמו אצל המזבח - שלא יפור, ושמו - שלא ינהג		◊
משום דהוה תרומת הדשן ובגדי כהונה שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.		◊
תרומת הדשן - הא דאמרן		!
בגדי כהונה - דכתיב (ויקרא ט"ז) והניחם שם - מלמד שטעונין גניזה.		!
הניחא לרבנן		◊
מלמד שטעונין גניזה	דאמרי: [רבנן]	◊
אלא לרבי דוסא דפליגי עלייהו		◊
אבל ראויין הן לכהן הדיט, ומאי (ויקרא טז) והניחם שם - שלא ישתמש בהם ביום כפורים אחר	דאמרי: [רבי דוסא]	◊
מאי איכא למימר?		◊
משום דהוה תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.		◊
הניחא למאן דאמר אין מלמדין, אלא למאן דאמר מלמדין, מאי איכא למימר?		◊
תרי מיעוטי כתיבי, כתיב ושמו, וכתיב (דברים כא) הערופה.		!
הכניסה לרבקה ודשה - כשירה, בשביל שתינק ותדוש - פסולה.	תא שמע:	◊
והא הכא, דלא אפשר וקא מיכוין, וקתני פסולה		◊
שאני התם דכתיב אשר לא עבד בה - מכל מקום.		!
אי הכי, אפילו רישא נמי		◊
הא לא דמיא אלא להא:		!
שכן עליה עוף - כשירה, עלה עליה זכר - פסולה.	[תנן]	◊
מאי טעמא?	^	!



disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** ^ **קושיא-challenge**
story-מעשה O **תירוץ-answer** !
 ■ **ראיה-proof** ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מימרא		
אי כתיב (דברים כא) עבד וקרינן עבד - עד דעביד בה איהו. אי כתיב עובד וקרינן עובד - אפילו ממילא נמי. השתא דכתיב עבד וקרינן עובד - עובד דומיא דעבד. מה עבד דניחא ליה - אף עובד דניחא ליה.	רב פפא:	! !
אבידה לא ישטחנה לא על גבי מטה ולא על גבי מגוד לצורכך, אבל שוטחה לצורכה על גבי מטה ועל גבי מגוד. נודמנו לו אורחין - לא ישטחנה לא על גבי מטה ולא על גבי מגוד, בין לצורכה בין לצורכך שאני התם דקלי לה אי משום עינא בישא, אי משום גנבי.	תא שמע:	! !
מוכרי כסות מוכרין כדרכן, ובלבד שלא יתכוין בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים. והצנועין מפשילין לאחוריהם במקל.	תא שמע:	! !
והא הכא, דאפשר למעבד כצנועין, וכי לא מכוין - שרין		! !
תיובתא למאן דמתני לישנא קמא דרבא, תיובתא.		! !
ולא יסיק בו וכו'.		! !
תנור שהסיקו בקליפי ערלה או בקשין של כלאי הכרם, חדש - יותץ, ישן - יוצן.	תנו רבנן:	! !
אפה בו את הפת, רבי אומר: הפת אסורה	[רבי]	! !
הפת מותרת.	חכמים:	! !
בישלה על גבי גחלים - דברי הכל מותר.		! !
בין חדש, ובין ישן - יוצן	והא תניא:	! !
לא קשיא, הא - רבי והא - רבנן.		! !
אימור דשמעת ליה לרבי משום דיש שבח עצים בפת, זה וזה גורם מי שמעת ליה?		! !
אלא לא קשיא: הא - רבי אליעזר, הא - רבנן.		! !
הי רבי אליעזר?		! !
אלימא רבי אליעזר דשאר		! !
שאר של חולין ושל תרומה שנפלו לתוך עיסה, ואין בזה כדי להחמיץ ואין בזה כדי להחמיץ, ונצטרפו וחמצו, רבי אליעזר אומר: אחר אחרון אני בא.	דתנן: [רבי אליעזר]	! !
בין שנפל איסור לכתחלה, ובין שנפל איסור לבסוף - לעולם אינו אוסר עד שיהא בו כדי להחמיץ.	חכמים:	! !
לא שנו אלא שקדם וסילק את האיסור, אבל לא קדם וסילק את האיסור - אסור.	ואמר אביי:	! !
אלמא: זה וזה גורם אסור.		! !
וממאי דטעמא דרבי אליעזר דרבי אליעזר משום דאחר אחרון אני בא, לא שנוא קדם וסילק את האיסור לא שנוא קדם וסילק את האיסור. אבל בבת אחת - הכי נמי דשרין		! !
אלא: רבי אליעזר דעצי אשירה.		! !
נטל הימנה עצים - אסורין בהנאה, הסיק בהן את התנור, חדש - יותץ, ישן - יוצן. אפה בו את הפת - אסורין בהנאה. נתערבה באחרות ואחרות באחרות - כולן אסורין בהנאה.	דתנן: [ת"ק]	! !
יוליך הנאה לים המלח. אמרו לו: אין פדיון לעבודה זרה.	רבי אליעזר:	! !
אימור דשמעת ליה לרבי אליעזר בעבודה זרה, דחמיר איסורה - בשאר איסורין שבתורה מי שמעת ליה?		! !
אלא אם כן אמאן תרמייה?		! !
וכן היה רבי אליעזר אוסר בכל איסורין שבתורה.	ועוד, הא תניא בהדיא:	! !
אם תמצא לומר זה וזה גורם אסור - רבי היינו רבי אליעזר. ואם תמצא לומר זה וזה גורם מותר והכא משום דיש שבח עצים בפת הוא - הנך קערות וכוסות וצלוחיות אסירי.	אביי:	! !

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
כי פליגי - בתנור וקדירה.												כז.
למאן דאמר זה וזה גורם אסור - אסור	[מ"ד זו"ג אסור]											כז.
למאן דאמר זה וזה גורם מותר - שרי.	[מ"ד זו"ג מותר]											כז.
אפילו למאן דאמר זה וזה גורם מותר - קדירה אסורה, דהא קבלה בישולא מקמי דניתן עצים דהיתירא.	איכא דאמרי:											כז.
תנור שהסיקו בקליפי ערלה, או בקשין של כלאי הכרם, חדש - יותץ, ישן - יוצן.	רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל:											כז.
אפה בו את הפת, רבי אומר: הפת מותרת	[רבי]											כז.
הפת אסורה.	חכמים:											כז.
והתניא איפכא												כז.
שמואל איפכא תני.												כז.
ואיבעית אימא: בעלמא קסבר שמואל הלכה כרבי מחבירו, ולא מחבירי, ובהא - אפילו מחבירי. וסבר: אתנייה איפכא, כי היכי דניקום רבנן לאיסורא.												כז.
בישלה על גבי גחלים - דברי הכל הפת מותרת.												כז.
לא שנו אלא גחלים עוממות, אבל גחלים לוחשות - אסורין.	חד: רב יהודה אמר שמואל/רבי חייה בר אשי אמר רבי יוחנן:											כז.
אפילו גחלים לוחשות נמי מותרין.	וחד: רב יהודה אמר שמואל/רבי חייה בר אשי אמר רבי יוחנן:											כז.
בשלמא למאן דאמר לוחשות אסורין - משום דיש שבה עצים בפת. אלא למאן דאמר אפילו לוחשות מותרות - פת דאסר, דיש שבה עצים בפת, לרבי היכי משכחת ליה?												כז.
כשאבוקה כנגדו.	רב פפא:											כז.
מכלל דרבנן דפליגי עליה שרו אפילו כשאבוקה כנגדן, אלא עצים דאיסורא לרבנן היכי משכחת להו?												כז:
בשרשיפא.	רב אמי בר חמא:											כז:
תנור שהסיקו בעצי הקדש ואפה בו הפת, לרבנן דשרו בקמייתא מאי?	בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא:											כז:
הפת אסורה.	אמר ליה: [רב חסדא]											כז:
ומה בין זו לערלה?												כז:
הכי השתא? ערלה - בטילה במאתים, הקדש - אפילו באלף לא בטיל.	רבא:											כז:
אי קשיא ליה - הא קשיא: והלא מעל המסיק, וכל היכא דמעל המסיק - נפקו להו לחולין	אלא אמר רבא:											כז:
הכא בעצי שלמים עסקינן, ואליבא דרבי יהודה	רב פפא:											כז:
הקדש, בשוגג - מתחלל, במזיד - אינו מתחלל.	דאמר: [רבי יהודה]											כז:
במזיד מאי טעמא לא - כיון דלאו בר מעילה הוא לא נפיק לחולין. שלמים נמי, כיון דלאו בר מעילה ניהו - לא נפקא לחולין.												כז:
וכל היכא דמעל המסיק נפקי לחולין?												כז:
וכל הנשרפין אפרן מותר, חוץ מעצי אשירה. ואפר הקדש לעולם אסור	הא תניא:											כז:
כגון שנפלה דליקה מאיליה בעצי הקדש, דליכא אינש דנמעול.	רמי בר חמא:											כז:



מירא-statement ■ **חולקים-disputants** ◆
קושיא-challenge † **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review** ◊
שאלה-question ^ **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** <
תירוץ-answer ! **מעשה-story** O
ראיה-proof ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
באותן שטעונן גניזה	רב שמעיה:	◊ !
(ויקרא ו) ושמו - בנחת, ושמו - כולו, ושמו - שלא יפור.	דנתיא:	■ !
אין ביעור וכו'.	רבי יהודה:	◊ ■ <
אין ביעור חמץ אלא שריפה. והדין נותן: ומה נותר שאינו בכל יראה ובל ימצא - טעון שריפה, חמץ שישנו בכל יראה ובל ימצא - לא כל שכן שטעון שריפה?	תניא, אמר רבי יהודה:	◊ ■
כל דין שאתה דן תחלתו להחמיר וסופו להקל - אינו דין. לא מצא עצים לשורפו - יהא יושב ובטל? והתורה אמרה (שמות יב) תשביתו שאר מבתיכם - בכל דבר שאתה יכול להשביתו.	אמרו לו:	◊ †
חזר רבי יהודה ודנו דין אחר: נותר אסור באכילה וחמץ אסור באכילה, מה נותר בשריפה - אף חמץ בשריפה.		◊ ■
נבילה תוכיח, שאסורה באכילה ואינה טעונה שריפה.	אמרו לו:	◊ †
הפרש נותר אסור באכילה ובהנאה, וחמץ אסור באכילה ובהנאה. מה נותר טעון שריפה - אף חמץ טעון שריפה.	אמר להן:	◊ ■
שור הנסקל יוכיח, שאסור באכילה ובהנאה - ואינו טעון שריפה.	אמרו לו:	◊ †
הפרש נותר אסור באכילה ובהנאה וענוש כרת, וחמץ אסור באכילה ובהנאה וענוש כרת. מה נותר בשריפה - אף חמץ בשריפה.	אמר להן:	◊ ■
חלבו של שור הנסקל יוכיח, שאסור באכילה ובהנאה וענוש כרת - ואין טעון שריפה.	אמרו לו:	◊ †
נותר ישנו בכל תותירו, וחמץ בכל תותירו. מה נותר בשריפה - אף חמץ בשריפה.	חזר רבי יהודה ודנו דין אחר:	◊ ■
אשם תלוי וחטאת העוף הבא על הספק, לדבריו, יוכיחו: שהן בכל תותירו. שאנו אומרים בשריפה - ואתה אומר בקבורה.	אמרו לו:	◊ †
שתק רבי יהודה.		◊ ■
היינו דאמרי אינשי: כפא דחטא נגרא בגווה נשרוף חרדלא.	רב יוסף:	◊ ■
סדנא בסדני יתיב, מדויל ידיה משתלים.	אבוי:	◊ ■
גירא בגירי מקטיל, מדויל ידיה משתלים.	רבא:	◊ ■
וחכמים אומרים מפרר וזורה וכו'.		◊ ■ <
היכי קאמר: מפרר וזורה לרוח, ומפרר ומטיל לים. או דילמא: מפרר וזורה לרוח, אבל מטיל לים בעיניה.	איבעיא להו:	◊ ^
ותנן נמי גבי עבודה זרה כי האי גוונא: רבי יוסי אומר: שוחק וזורה לרוח, או מטיל לים.	[תנן-רבי יוסי]	◊ ■
היכי קאמר? שוחק וזורה לרוח, ושוחק ומטיל לים. או דילמא: שוחק וזורה לרוח, אבל מטיל לים בעיניה.	ואיבעיא להו:	◊ ^
מסתברא, עבודה זרה דלים המלח קא אזלא - לא בעי שחיקה, חמץ דלשאר נהרות קאזיל בעי פירור.	רבה:	◊ ! ◆
אדרבה, איפכא מסתברא עבודה זרה דלא ממיסה - בעי שחיקה, חמץ דממיס - לא בעי פירור.	אמר ליה רב יוסף:	◊ ! ◆
תניא כוותיה דרבה, תניא כוותיה דרב יוסף.		◊ ■
היה מהלך במדבר - מפרר וזורה לרוח. היה מהלך בספינה - מפרר ומטיל לים.	תניא כוותיה דרבה:	◊ ■ ■
היה מהלך במדבר - שוחק וזורה לרוח, היה מהלך בספינה - שוחק ומטיל לים.	תניא כוותיה דרב יוסף:	◊ ■ ■
שחיקה קשיא לרבה, פירור קשיא לרב יוסף		◊ †
שחיקה לרבה לא קשיא: הא - לים המלח, הא - לשאר נהרות.		◊ !
פירור לרב יוסף לא קשיא: הא - בחיטי, הא - בנהמא.		◊ !



מימרא-statement ■
קושיא-challenge ♪
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■
חולקים-disputants ♦
נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊
מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment <
מעשה-story O
מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	כה
חמץ של נכרי שעבר עליו הפסח - מותר בהנאה, ושל ישראל אסור בהנאה שנאמר (שמות יג) לא יראה לך שאר.													■	כה
מני מתניתין? לא רבי יהודה ולא רבי שמעון ולא רבי יוסי הגלילי.													◊	כה
מאי היא													⋈	כה
חמץ בין לפני זמנו בין לאחר זמנו - עובר עליו בלאו, תוך זמנו - עובר עליו בלאו וכתר, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]												◊	כה
חמץ לפני זמנו ולאחר זמנו - אינו עובר עליו בלא כלום, תוך זמנו - עובר עליו בכרת ובלאו ומשעה שאסור באכילה אסור בהנאה	רבי שמעון:												◊	כה
אתאן לתנא קמא.													■	כה
תמה על עצמך, היאך חמץ אסור בהנאה כל שבעה?	רבי יוסי הגלילי:												◊	כה
ומנין לאוכל חמץ משש שעות ולמעלה שהוא עובר בלא תעשה - שנאמר (דברים טז) לא תאכל עליו חמץ, דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]												■	כה
וכי אפשר לומר כן? והלא כבר נאמר לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות. אם כן מה תלמוד לומר לא תאכל עליו חמץ - בשעה שישנו בקום אכול מצה - ישנו בכל תאכל חמץ, ובשעה שאינו בקום אכול מצה - אינו בכל תאכל חמץ.	אמר לו רבי שמעון:												⋈	כה
מאי טעמא דרבי יהודה?													⋈	כה
תלתא קראי כתיבי: (שמות יג) לא יאכל חמץ (שמות יב) וכל מחמצת לא תאכלו (דברים טז) לא תאכל עליו חמץ. חד לפני זמנו, וחד לאחר זמנו, וחד לתוך זמנו.													!	כה
ורבי שמעון:													⋈	כה
חד - לתוך זמנו													!	כה
וכל מחמצת - מבעי ליה													!	כה
אין לי אלא שנתחמץ מאליו, מחמת דבר אחר מניין? תלמוד לומר: כל מחמצת לא תאכלו.	לכדתניא:												■	כה
לא יאכל חמץ - מיבעי ליה													!	כה
מנין לפסח מצרים שאין חימוצו נוהג אלא יום אחד - תלמוד לומר לא יאכל חמץ וסמך ליה (שמות יג) היום אתם יצאים.	לכדתניא רבי יוסי הגלילי:												■	כה
ורבי יהודה, מחמת דבר אחר מנא ליה?													⋈	כה
מדאפקיה רחמנא בלשון מחמצת.	[רבי יהודה]												!	כה
דרבי יוסי הגלילי מנא ליה?													⋈	כה
אי בעית אימא: מדסמך ליה היום	[רבי יוסי הגלילי]												!	כה
אי בעית אימא - סמוכין לא דריש.	[רבי יוסי הגלילי]												!	כה
ומנין לאוכל חמץ משש שעות ולמעלה שהוא עובר בלא תעשה - שנאמר לא תאכל עליו חמץ, דברי רבי יהודה.	אמר מר: [רבי יהודה]												■	כה
וכי אפשר לומר כן? והלא כבר נאמר לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות	אמר לו רבי שמעון:												⋈	כה
ורבי יהודה, שפיר קאמר ליה רבי שמעון													⋈	כה
ההוא לקובעו חובה אפילו בזמן הזה הוא דתא.	ורבי יהודה אמר לך:												!	כה
ורבי שמעון לקובעו חובה מנא ליה?													⋈	כה



Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story מעשה O מקרא-key: </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
---	---

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מימרא															כה:
נפקא ליה (שמות יב) מבערב תאכלו.	[רבי שמעון]	!													כה:
ורבי יהודה?		⚡													כה:
מיבעי ליה לטמא ושהיה בדרך רחוקה. סלקא דעתך אמינא: הואיל ובפסח לא יאכל - מצה ומרור נמי לא ניכול. קא משמע לך.	[רבי יהודה]	!													כה:
ורבי שמעון:		⚡													כה:
טמא ושהיה בדרך רחוקה לא איצטריך קרא, דלא גרע מערל ובן נכר. דכתיב (שמות יב) וכל ערל לא יאכל בו - בו הוא אינו אוכל, אבל אוכל הוא במצה ובמרור.	[רבי שמעון]	!													כה:
ורבי יהודה		⚡													כה:
כתיב בהאי, וכתוב בהאי.	[רבי יהודה]	!													כה:
מני מתניתין?										^	⚡				כה:
אי רבי יהודה										!	⚡	◊			כה:
חמץ סתמא קאמר, אפילו דנכרי.										⚡	⚡	◊			כה:
ואי רבי שמעון										!	⚡	◊			כה:
דישראל נמי מישרא קא שרי.										⚡	⚡	◊		כט.	כה:
ואי רבי יוסי הגלילי										!	⚡	◊		כט.	כה:
אפילו תוך זמנו נמי מישרא קא שרי בהנאה										⚡	⚡	◊		כט.	כה: